

तथाभिलापसंसर्गयोग्यत्वविरहान्न सः ॥ २४ ॥

सविकल्पकसंवेद्यः—

सविकल्पकज्ञानसंवेद्यानां हि वचनप्रयोगयोग्यता । न तु रसस्य तथा ।

साक्षात्कारतया न च ।

परोक्षस्तत्प्रकाशो नापरोक्षः शब्दसंभवात् ॥ २५ ॥

तत्कथय कीदृगस्य तत्त्वमश्रुतादृष्टपूर्वनिरूपणप्रकारस्येत्याह—

तस्मादलौकिकः सत्यं वेद्यः सहृदयैरयम् ।

तत्किं पुनः प्रमाणं तस्य सद्भाव इत्याह—

प्रमाणं चर्वणैवात्र स्वाभिन्ने विदुषां मतम् ॥ २६ ॥

इत्यर्थः । विभावादिनिष्ठप्रकारतायाः परमानन्दत्वनिष्ठप्रकारतायाश्च निरूपकस्य रस-
ग्रहस्य निष्ठप्रकारात्मकनिर्विकल्पकस्वरूपत्वं न संभवतीति भावः । एतेन स्वमात्र-
ग्राह्यस्य रसस्य निर्विकल्पकज्ञानरूपत्वमपि न सिध्यतीति ध्येयम् । रसग्रहस्य सवि-
कल्पकज्ञानस्वरूपत्वाभावमपि साधयति—तथेति । अभिलापो वचनं तस्य संसर्गः
प्रयोगः । तद्योग्यत्वाभावादित्यर्थः । स रसः सविकल्पकसंवेद्यः संसर्गावगाहिज्ञान-
विषयः । प्रागुक्तहेतुद्वयासंगतेरस्य सविकल्पकज्ञानविषयत्वमस्त्येव । किंतु सविक-
ल्पकवेद्यान्तरादस्य वैलक्षण्यसाधने तात्पर्यं वेदितव्यम् । स्वप्रकाशकत्वेनापि
ज्ञानान्तरग्राह्यात्सविकल्पकादस्य वैलक्षण्यं बोध्यम् । गुरुनये तु—सविकल्पकज्ञानानां
स्वेनैव ग्रह इति नैतद्वैलक्षण्यम् । साक्षात्कारतयेति । स्वादनाख्यव्यापारस्य
मनःसंनिकर्षत्वाङ्गीकारेण तज्जन्यत्वादिति भावः । परोक्षः प्रत्यक्षविलक्षणः ।
तत्प्रकाशो रसग्रहो नापरोक्षः नापि प्रत्यक्षरूपः । शब्दसंभवात् काव्यजन्य-
विभावादिज्ञानजन्यत्वनियमात् । अनेन प्रत्यक्षान्तरवैलक्षण्यमेव साधितं न तु प्रत्य-
क्षभिन्नत्वम् । प्रागुक्तविरोधात् । अस्य रसस्य तत्त्वं याथार्थ्यम् । अश्रुतोऽदृष्ट-
पूर्वश्च निरूपणप्रकार इतरभेदानुमापको धर्मः स्वभावो यस्य तस्येत्यर्थः । तस्मा-
दुपदर्शितलौकिकज्ञानानन्दवैलक्षण्यात् । सत्यमित्येवकारार्थे । अलौकिक एवेत्यर्थः ।
अन्यत्राश्रवणदर्शनं चालौकिकवस्तुसिद्धौ गुण एव न तु दोष इति भावः । तदु-
क्तम्—‘अलौकिकसिद्धेर्भूषणमेव न तु दूषणम्’ इति । विदुषां चर्वणेत्यन्वयः ।
अत्र रसे । स्वाभिन्ने चर्वणास्वरूपे । तदुक्तम्—‘चर्वणैव भगवती स्वसंवित्स्वस्व-

1. तथेति । तथेत्यादि सविकल्पकसंवेद्य इत्यनेनान्वेति । आत्मादे ज्ञानान्तरासंभ-
वाद्रसमात्रविषयिण्यां चर्वणायां नामरूपाद्युल्लेखाभावाच्च न सविकल्पकत्वपक्षोऽपि संभ-
वतीति तात्पर्यम् ॥